

РЕШЕНИЕ

№ 218

гр. София, 13.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 17.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5283** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 203 АПК, вр. чл.1, ал.2 от ЗОДОВ.

Производството по делото е образувано по подадена от [фирма], с ЕИК[ЕИК] срещу Агенция „Митници“ искова молба, с която моли за осъждане на ответника да му заплати сумата от 612,06 лв. представляваща обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди за пропуснати ползи от отменено като незаконосъобразно решение № 553/07.10.2008 г., издадено Началника на Митница „Аерогара С.“, от която сумата от 528,42 лв. главница за периода от 30.07.2008 г. до 19.10.2010 г. и сумата от 83,64 лв. главницата за периода от 20.10.2010 г. до 22.03.2011 г. /периода, в който е задържана сумата от 1 921 лв. за депозит/, ведно със законната лихва върху сумата от 612,06 лв., считано от датата на подаване на исковата молба – 31.10.2011 г. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба са изложени съображения за нейната основателност. Посочва, че на 28.05.2008 г. е осъществен внос на стоки с ЕАД № Н0032182/28.05.2008 г. След извършена физическа проверка, за част от стоките, служителите от отдел Тарифна политика са определили по-високи цени, обективирани в становище. Въз основа на това становище, митническите служители приели декларацията, като определили депозит в размер на 1921 лв. За да освободи от митнически контрол стоките, на 30.07.2008 г. дружеството е внесло определения депозит, след което стоката е била освободена. Дружеството е поискало връщане на депозита, тъй като не е било съгласно с така определения допълнителен размер на вземанията. Вместо да

възстанови сумата, началникът на Митница Аерогара С. определил нова по-висока митническа ставка на проверените стоки, с решение № 553/07.10.2008 г., като в решението посочил, че по този внос е събран депозит от 1921 лв. Решението е оспорено пред АССГ, който с решение № 357/10.03.2009 г., постановено по адм.д. № 1752/2009 г., е отменил решение № 553/07.10.2008 г. на Началника на Митница „Аерогара С.“. Решението на АССГ е потвърдено с решение № 12160/19.10.2010 г. по адм.д. № 6187/2010 г. на ВАС. След влизане в сила на решението на АССГ, събраният депозит е следвало да се освободи незабавно, но вместо това, той е освободен на 22.03.2011 г. Счита, че е налице вреда от отменен административен акт, изразяваща се в пропуснатата полза, която е последица от незаконосъобразния акт. посочва, че при нормално развитие на нещата и при възможност да се използва посочената сума, дружеството би осъществило увеличаване на своето имущество, най-малко със сумата от 612,06 лв. Размерът на вредата е съизмерим с размера на пропуснатата печалба, но не по-малко от размера на законната лихва, като размера на вредата е определен като лихва върху задържаната сума от 1921 лв. за периода от внасяне на депозита – 30.07.2008 г. до влизане в сила на решението на ВАС – 19.10.2010 г., тъй като незаконосъобразно дружеството е било лишено от възможността да се разпорежда с посочената сума, който размер е 528,42 лв. Също така, се претендира като вреда и лихвата върху тази главница за периода от 20.10.2010 г. до освобождаване на депозита – 22.03.2011 г., в размер на 83,64 лв. Моли за осъждане на ответника.

В съдебно заседание се представлява от адв. А., която поддържа исковата молба и моли за нейното уважаване. Излага аргументи за наличие на причинно следствена връзка между настъпилата увреда и отменения административен акт.

В представени писмени бележки доразвива съображенията си за основателност на исковата претенция. Цитира съдебна практика и моли за уважаване на исковата претенция в претендирания размер. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответната страна – Агенция Митници, представлявана от директора, чрез процесуалния си представител юк А., с който оспорва исковата претенция по основание и размер. Заявил е, че отговор на исковата претенция, която е част от искова молба, подадена през 2011 г., е подаден по адм.д. № 9503/2011 г.

В съдебно заседание се представлява от юк А., който оспорва исковата молба и поддържа подадения отговор. Моли за отхвърляне на исковата претенция, като мотивира липса на причинно следствена връзка между настъпилото увреждане на ищеца и отменения административен акт. Твърди, че са налице две отделни процедури, едната по допускане на стоките за свободно обръщение, във връзка с която е събран депозита. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В представени писмени бележки, юк А. доразвива съображенията си за неоснователност на исковата претенция и липса на причинно следствена връзка между настъпилото увреждане на ищеца и отменения административен акт.

Представител на СГП излага становище за неоснователност на исковата претенция.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приобщеното към настоящето дело, адм.д. № 1752/2009 г. по описа на АССГ се установява, че с ЕАД № 08BG005102H0032182 от 28.05.2008 г. [фирма], [населено място] е осъществил внос на стоки от Турция. По декларацията е извършена митническа проверка, за която от митнически служители при отдел „МРР” – митница Аерогара С. е съставен протокол № 316/28.05.2008 г. за проверка на стоките по смисъла на чл.152 в съответствие с чл.160 от ППЗМ.

Изготвено е становище изх. № 233/29.05.2008 г. на отдел „Тарифна политика” при митница Аерогара С., в което е посочено, че след извършен преглед на представените документи и физически оглед на взетите мостри от стоката по процесното ЕАД, е установено, че митническата стойност на стоките е занижена, което възпрепятства прилагането на чл. 29, § 1 от Регламент 2913/92 и митническата стойност следва да се определи по заместващи методи, визирани в чл. 30, § 2 от Регламент 2913/92. В допълнение е отразено, че след направен анализ на представителна извадка от системата „Т.” е предложена нова митническа стойност на подробно описаните под съответните номера стоки на основание чл. 30, § 2, буква „в” от Регламент 2913/92 ЕС.

За разрешаване на вдигането на стоките, с преводно нареждане от 30.05.2008 г., дружеството е внесло определения депозит от 1 920,06 лв.

С молби, вх. № 2600-3699/29.07.2008 г. и с вх.№2600-3751/01.08.2008 г., [фирма] е поискал от Началника на Митница „Аерогара С.” да възстанови събраните депозити по всички 35 бр. ЕАД, /вкл. процесния/ като са изложили, че при вноса са представени необходимите документи, удостоверяващи стойността на стоките.

С решение № 553 от 07.10.2008 г., началникът на митница Аерогара С., е определена нова митническа стойност на част от внесените стоки в общ размер на 22 485, 00 лева и ДДС общо за доплащане в размер на 1920,06 лева. Дружеството жалбоподател е задължено да заплати публични държавни вземания в размер на определения ДДС за доплащане за съответните стоки като разлика за доплащане, както и дължимите лихви. Сумата за доплащане на ДДС по решението по вносовете изцяло съвпада с размера на събрания по него депозит.

Това решение е оспорено пред АССГ, който с решение № 357/10.03.2010 г., постановено по адм.д. № 1752/2009 г. по описа на съда, е отменено решение № 553 от 07.10.2008 г. на Началника на Митница „Аерогара С.”. Решението на АССГ е потвърдено с решение № 12160/19.10.2010 г., постановено по адм.д. № 6187/2010 г. по описа на ВАС, I-во отд.

С преводно нареждане от 22.03.2011 г., от страна на митническите органи е възстановен внесения депозит по Решение № 553/07.10.2008 г. на началника на Митница Аерогара С., както и по няколко други еднотипни решения на същия орган.

Ищецът в настоящето производство е депозирал исковата си молба, с която е претендирал за осъждане на ответника да му заплати сумата, произтичаща от общо 74 отменени административни акта, като по нея е образувано адм.д. № 9503/2011 г. по описа на АССГ. С решение № 2233/02.04.2015 г., съдът е уважил исковата претенция. ВАС, с решение №4982 от 21.04.2017 г., е обезсилил решението на АССГ, като е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на настоящия съд, тъй като първоначалното решение по него е постановено срещу ненадлежен ответник. В тази връзка пред АССГ е образувано адм.д. № 4251/2017 г. Съдът, с решение № 6129/30.10.2017 г., постановено по адм. дело № 4251/2017 г. по описа на АССГ, отново е уважил исковата претенция, като е осъдил вече надлежния ответник. С

решение № 2103/10.02.2020 г., постановено по адм.д. № 1016/2018 г. по описа на ВАС, III отд., е отменено второто по ред решение на АССГ, а делото е върнато за ново разглеждане, като са дадени задължителни указания. Указанията на съда в смисъл, че са налице 74 броя различни претенции, въпреки идентитета на страните, тъй като вредите се претендират от 74 броя различни решения, всяко които е отменено по съдебен ред, но по които са претърпени евентуални вреди, произтичащи от различно основание – фактическо или правно, което именно следва да бъде установено в хода на производството. В този смисъл, са дадени указания за образуване на отделни производства по всичките 74 отменени административни акта, като във всяко едно от производствата следва да бъде установена причинно-следствената връзка, като се изследват законовите разпоредби, свързани с реда за връщане на суми, внесени като обезпечение за плащане на дължимия ДДС, като липсват мотиви как и кога е следвало да бъде върнато конкретната сума-обезпечение по всяко едно от решенията във връзка с чл. 197 от ЗМ и Регламент /ЕО/450/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008г.

Предвид изложеното относно развитието на съдебните производства по исковата претенция, следва да бъде отчетено, че производството по делото е такова по чл. 226 от АПК, а именно – второ по ред първоинстанционно производство след касационна проверка, при съобразяване с мотивите и указанията на отменителното решение и зачитане на установеното до момента в производството, както и при спазване на ограниченията относно допустимостта на доказателствата.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е иск, предявени от [фирма], с ЕИК[ЕИК] срещу Агенция „Митници“, с който моли за осъждане на ответника да му заплати сумата от 612,06 лв. представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди за пропуснати ползи от отменено като незаконосъобразно решение № 553/07.10.2008 г., издадено Началника на Митница „Аерогара С.“, от която сумата от 528,42 лв. главница за периода от 30.07.2008 г. до 19.10.2010 г. и сумата от 83,64 лв. главница за периода от 20.10.2010 г. до 22.03.2011 г. /периода, в който е задържана сумата от 1 921 лв. за депозит/, ведно със законната лихва върху сумата от 612,06 лв., считано от датата на подаване на исковата молба – 31.10.2011 г. до окончателното изплащане на сумата.

По допустимостта и процесуалния ред за разглеждане.

Съдът намира подадената искова молба за допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество. Същата касае твърдение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен административен акт, довел до имуществени вреди за ищеца, изразяващи се в пропуснати ползи. В този смисъл, като лице твърдящо претърпени имуществени вреди, дружеството [фирма] е активно легитимирано лице и притежава активна процесуална легитимация за предявяване на исковата претенция.

По отношение допустимостта на исковата претенция, предявена като такава по реда на ЗОДОВ, съдът споделя мотивите, изложени в Решение № 6129/30.10.2017г., постановено по АД № 4251/2017г. по описа на АССГ, които съдържат подробни аргументи относно разграничението относно предпоставката за задържането на депозитите - не за обезпечаване на митнически задължения /вносно или износно

мито/, а за определена по-висока стойност на данък – ДДС, като последица от незаконосъобразно определена по-висока стойност на вносно мито. В този смисъл, предмет на настоящия иск не е възстановяване на недължимо внесени митни сборове или пък искане на лихви върху тях, а искане за обезщетение за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи, изразяващи се в очаквано според ищеца благоприятно изменение в имуществото на търговското дружество, в размер равен на размера на печалбата от всеки инвестиран от дружеството лев или най-малкото в размер на законно определената лихва в случай, че средствата бяха на разположение на дружеството. Тези вреди се претендират като причинени вследствие от отменен по съответния ред като незаконосъобразен административен акт - решение на началник Митница „Аерогара С.“, с което е определена по-висока от декларираната митническа стойност на стоките, съответно във връзка с което е била задържана като депозит за обезпечаване събирането на определената с решението и по-висок данък добавена стойност. Депозитът е бил задържан не за обезпечаване на митнически задължения /вносно или износно мито/, а за определена по-висока стойност на данък – ДДС при незаконосъобразно определена по-висока стойност на вносно мито.

В горния смисъл е и решение 3427/10.03.2011 г. на ВАС, III отделение, в което се сочи, че производството по ЗОДОВ и това по чл.214 от ЗМ не са в конкуренция. Това е така, тъй като „специален начин“ по чл.8, ал.2 от ЗОДОВ следва да се тълкува като специално уреден съдебен иск и ред за разглеждането му, чрез който може да бъде защитено имущественото право на обезвреда в случай на спор, а не като съществуването на административно производство, каквото е това по чл.214 и сл. от ЗМ, в което се разглеждат искания за признаване по административен ред на дадено право на вземане и чиито резултат подлежи на съдебно оспорване за законосъобразност”.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема подадения иск за допустим и като такъв следва да бъде разгледан по същество и по реда на глава XI АПК, вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

По същество на исковата претенция.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт /имуществената и неимуществената/ и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилата вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

От така изложеното, съдът приема, че първият въпрос, който следва да бъде разгледан, е въпросът за пасивната процесуална легитимация на ответника по този иск. За да бъде един ответник надлежна страна по иск по чл. 203 АПК, следва незаконосъобразния акт, действие или бездействие да бъдат издадени или съответно извършени/неизвършени от длъжностно лице, намиращо се в трудово или служебно правоотношение с учреждението, срещу което е предявен иска. Т.е., всяко едно учреждение, юридическо лице или друга държавна организация, отговарят за вредите, които техни служители са причинили на граждани и юридически лица, със своите незаконосъобразни актове, действия или бездействия. Искът е предявен срещу Агенция Митници, а незаконосъобразното решение е издадено от началника на Митница „Аерогара С.“. Искът е предявен срещу надлежен ответник по смисъла на чл. 205 АПК, тъй като длъжностното лице, постановило незаконосъобразния акт е от състава на Агенцията Митници. А освен това, с решение №4982 от 21.04.2017 г., ВАС е уточнил надлежния ответник, а именно Агенция Митници. В този смисъл именно конституирания ответник е юридическото лице пасивно легитимирано да отговаря за причинените на ищцата вреди от отмяната на постановения отказ за вписване.

Първата предпоставка, необходима за уважаване на иска е наличие на незаконосъобразен административен акт. Тази предпоставка безспорно е налице, тъй като е налице отменен по съответния с влязъл в сила съдебен акт, решение на ответния орган. Отменено е решение № 553/07.10.2008 г. на Началника на Митница „Аерогара С.“, с което е определена по-висока митническа стойност. Решението е отменено с влязло в сила решение № 357/10.03.2010 г., постановено по адм.д. № 1752/2009 г. по описа на АССГ. Решението е влязло в сила на 19.10.2010 г., когато е потвърдено от ВАС. Т.е., налице е отменен по съответния ред административен акт.

Налице е и втората предпоставка за уважаване на исковата претенция, а именно наличие на вреда. Както се посочи по-горе, дружеството е внесло депозит за осъществения внос, в размер на 1921,00 лв., внесен на 30.05.2008 г. В периода от внасяне на депозита, до неговото освобождаване, поради отмяна на решението, с което е определен размера на депозита, дружеството не е могло да разполага с тази сума. След като дружеството е било лишено от възможността да ползва собствените си средства в посочения по-горе размер, е понесло вреди под формата на пропуснати ползи и нейният минимален размер е съизмерим със законната лихва за периода на задържането ѝ. Липсата на необходимост от доказване на вреди в размер на законната лихва произтича от нормата на чл. 86, изр. 1 ЗЗД. Само в случай, че кредиторът твърди претърпени вреди в по-висок размер и претендира тяхното заплащане от своя длъжник, той ще следва да развие исково производство по общия ред (арг. от чл. 86, изр. 2 ЗЗД), в рамките на което да установи с преки доказателства вида и размера на поддържаните от него вреди съобразно нормите на чл. 51, респективно – чл. 82 ЗЗД (в зависимост от източника на възникналото облигационно задължение – деликт или неизпълнен договор). Пропуснатата полза в настоящия случай е липсата на закономерно очакваното благоприятно изменение в имущественото състояние на търговското дружество, в следствие на незаконосъобразно издаденото решение на административния орган и невъзможността то да се разпорежда със сумите по събраните парични депозити. Като универсално средство за размяна и инвестиция, парите носят доход на своя носител — търговец, чиято основна дейност е внос в страна на стоки от трети страни, в т.ч. и Р.Турция. В този смисъл, ако не беше издадено незаконосъобразното решение на митница Аерогара С., дружеството не би

дължало внасяне на сумата от 1921,00 лв.

Относно наличието на третата предпоставка, а именно наличие на наличие на причинно следствена връзка между незаконосъобразния акт и вредата, са основните аргументи, изложени от ответника по делото. Съдът обаче намира същите за неоснователни, като счита, че се установява и причинна връзка между действията на органи на Агенция „Митници“ и претърпените вреди.

Сумата за доплащане на ДДС по решението по вносовете изцяло съвпада с размера на събрания по него депозит, а именно 1921,00 лв. Определената нова митническа стойност за стоките в представеното решение на началник Митница „Аерогара С.“ кореспондира изцяло с предложените такива от отдел „ТП“. Нито един от внесените през 2008 г., при учредяване на вносовете, депозити, не е взет под отчет за публични държавни вземания. Размерът на сумата по процесния депозит е 1920,06 лв., като се установява, че до връщането ѝ, тя е останала по сметка „Депозити“ от юридически лица, партия „Г. Транс Л.“. В платежното нареждане за връщане на сумите, представена по делото, като основание се сочи номера на решението на началника на Митница „Аерогара С.“. Съдът приема за безспорно, че в случай, че не беше издадено отмененото като незаконосъобразно решение, с което е определена по-високата стойност на стоките, а оттам и по-високия ДДС, съответно ако не беше задържан за обезпечаване на всеки един от тях съответната сума, то дружеството би разполагало за посочения период от 30.07.2008 г. до 22.03.2011 г., със сумата от 1921,00 лв.

Съдът приема, че от изложеното по-горе става ясно, че се касае за единно и неразривно административно производство, започнало със събиране на парични депозити за всеки един от вносовете и издаване на ИАА по тях. Налице е единна самостоятелна процедура, с идентичен регламентиран ред за извършването ѝ, с един компетентен орган и почиваща на едни и същи правни основания. Размерите на ДДС по вноската бележка и в ИАА съвпадат, в решението изрично се сочи, че събраният депозит следва да бъде усвоен, сочи се и датата на внасянето му.

Не може да бъде споделено, че дружеството доброволно е внесло депозита, тъй като същия предшества по дата отмененото решение на началника на Митница Аерогара С.. Действително депозита е внесен с вносна бележка от 30.05.2008 г., а решението на административния орган е от 07.10.2008 г., но всъщност депозита е определен от митническите органи при разрешаването на вдигането на стоката и това изрично се потвърждава в писмените бележки на процесуалния представител на ответника. Всъщност така определения депозит е бил основание дружеството да освободи стоката от митнически контрол, за да може да се разпорежда с нея. Този депозит, не е доброволно внесен от дружеството, а същия е определен от митнически орган и впоследствие намерил отражение в решението на началника на Митница Аерогара С., с което е посочено, да бъде усвоен, за допълнително начислените задължения, които са определени, като незаконосъобразни от страна на съда.

Не може да се сподели и твърдение за съпричиняване на вредите, тъй като ищецът имал възможност да учреди банкова гаранция, вместо да внася депозити. Както беше посочено, така определените депозити, не са внесени по едностранно желание на ищеца, а същите са вследствие на разпореждане на митническите органи. От друга страна, дори и при учредяване на банкова гаранция, дружеството пак би претърпяло имуществени вреди свързани с тази гаранция, които биха били отново причинени от разпорежданията на служителите на ответника.

В същото време, така предявения иск, макар и изчислен на базата на законната лихва,

представлява именно главницата, поради което е неприложима т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК и обезщетение се дължи за целия претендиран период от 30.07.2008 г. до 22.03.2011 г., доколкото за този период дружеството не е могло да разполага с паричните средства по внесените депозити.

Следва да се уточни, че от платежното нареждане, представено по делото се установява, че депозита е внесен на 30.05.2008 г., а сумата се претендира като внесена на 30.07.2008 г. и от тази дата се претендира увреждането. Това разминаване не може да обоснове недължимост на претенцията, като същата следва да се присъди от датата, от която се претендира. Още повече, че това е в негатив на ищеца, като датата, от която се претендира увреждането е следваща на датата на плащането.

В този случай дължимата лихва върху главницата от 1921,00 лв., е в размер на 612,06 лв., която сума е изчислена от служебно от съда, тъй като за това не са необходими специални знания и която сума е идентична с претендираната по предявения иск.

Съдът намира, че кредиторът не дължи покана към длъжника, в какъвто смисъл е нормата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Този текст урежда момента на възникване на изискуемостта на едно облигационно задължение, чийто източник е договор. В процесния случай паричното задължение на ответника намира своето правно основание в осъществено от негов орган непозволено увреждане (а не договор), поради което приложима е нормата на ал. 3 на чл. 84 ЗЗД, а не тази на ал. 2.

Предвид изложеното, предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен изцяло за посочения по – горе размер от 612,06 лева. Също така следва да се уважи и искането за присъждане на законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, като искът в тази си част не е недопустим. В случая не е налице кумулиране на лихва върху лихва, а е налице едно парично задължение, дължимо от ответника и което представлява главницата в настоящото производство и върху него се дължи лихва от датата на претенцията до окончателното заплащане на задължението. Размера на присъдената сума само е определен, като законна лихва, но по своята същност представлява обезщетение за причинени вреди от незаконосъобразен акт на ответника.

Мотиви изцяло в този смисъл за дължимото обезщетение, по отношение на абсолютно същия случай при внос на стоки от същото дружество са изложени в Решение № 1182 от 24.01.2020 г. на ВАС по адм. д. № 2928/2018 г., III отд.

След като се установи, че средствата са задържани на основание незаконосъобразния административен акт, то и задържането им е незаконосъобразно, а собственикът им е бил лишен от правото и възможността да ги ползва, поради което за него е налице обедняване, което подлежи на обезщетяване под формата на обезщетение за причинените вреди.

По изложените съображения, съдът намира, че следва да уважи като основателен предявения иск, в доказаната според горните мотиви размер от 612,06 лв., представляващо законната лихва върху сумата, от която ищецът не би бил лишен за периода на задържане, ако не беше издаден отмененият административен акт.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, на ищеца се дължат разноски съобразно представения списък на разноските, в размер на 25 лева за заплатена държавна такса, както и адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв.,

съобразно представения договор за правна защита и съдействие.

Така мотивиран и на основание чл. 203, Административен съд, С. град, II отд., 59 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ – С., [улица], **ДА ЗАПЛАТИ НА** [фирма], [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, ЕИК[ЕИК], сумата от 612,06 лв., представляваща обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди, изразени в пропуснати ползи от незаконосъобразен административен акт решение № 553/07.10.2008 г. на началника на Митница „Аерогара С.“, отменен по съответния ред, за периода от 30.07.2008 г. до 22.03.2011 г., от която сумата от 528,42 лв. главница за периода от 30.07.2008 г. до 19.10.2010 г. и сумата от 83,64 лв. главницата, за периода от 20.10.2010 г. до 22.03.2011 г. /периода, в който е задържана сумата от 1 921 лв. за депозит/, ведно със законната лихва, считано от предявяване на исковата молба – 31.10.2011 г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ – С., [улица] **ДА ЗАПЛАТИ** на [фирма], [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, ЕИК[ЕИК] сумата от 325,00 лв., направени разноски за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: